

GABA

.....

Irtetzen naiz leyora.....
 ¡gau zoragarriya!
 mendiz mendi zetorren
 nagi, illargiya,
 ta denbora berian
 itsaso aldetik
 lañua geldi..... geldi.....
 loa banaturik.....!
 Errechiñola asi zan
 kantarisasian,
 chit illun mintzaturik
 bere jardunian:
 ¡nork daki nik leyuan
 t'ark arantz tartian
 bakoitzak bere penak
 zeuzkan biyotzian.....!
 Ta «¡lo ta lo!» kantatzen
 auzo inguruan
 amaren bat ari zan,
 aiñ triste ordian
 non, nik esango nuken
 aurra magalian
 zeukala betiko ¡ai!

«lo» utzi nayian.....
pensaturik emengo
etorkizunian.....!
T'itsas zokotik dator
berriro lañua,
baso, zelai, ibayen
maindire arrua.....
Arratsa badijua.....
ara..... mendiz barren.....
ollarren gab'erdiko
kanta det entzuten.....
Nuan..... nuan ni ere
leyotik oyera,
beste mundu batian
amets egitera.....!

.....

† ANTONIO ARZÁC.

